

Zašto je za našeg Čoveka odlazak na lečenje ili operaciju ravan najgorem košmaru?

Srpske bolnice iz srednjeg veka

13. 06. 2011 | Violeta Nedeljković | PRESS

Svedočanstvo - Tekst Vladimira Arsenijevića u kom je opisao katastrofalne uslove lečenja i odnos prema bolesnicima šokirao javnost. Sve potvrđeno - Svi sagovornici Pressa saglasni da su na mnogim klinikama u Srbiji uslovi daleko ispod ljudskog dostojanstva

Institut za plućne bolesti Kliničkog centra

Strah od odlaska u bolnicu jedan je od najvećih srpskih strahova, a s obzirom na katastrofalne uslove u mnogim zdravstvenim ustanovama u Srbiji, ta bojazan je potpuno opravdana, pokazuje istraživanje Pressa.

A tog istraživanja možda ne bi ni bilo da kolumna jednog od najvećih srpskih pisaca Vladimira Arsenijevića, koju je napisao za naš list posle izlaska sa Odeljenja grudne hirurgije KC Srbije, nije u tolikoj meri šokirala javnost i pokrenula ogromnu lavinu reakcija, poziva i komentara. Sve sa istom porukom: uslovi u mnogim srpskim bolnicama su ispod svakog ljudskog dostojanstva, a neke od najgorih ustanova nalaze se u Beogradu. Takođe, pacijenti su često ogorčeni ponižavajućim tretmanom zdravstvenih radnika prema njima.

Pet crnih rupa

Tragom svih ovih pritužbi reporteri Pressa obišli su nekoliko prestoničkih bolnica, dok su dopisnici „prošpartali“ Srbijom uzduž i popreko. U Beogradu (o ostatku zemlje čitaćete u nekom od sledećih tekstova našeg serijala koji će se narednih dana baviti slikom srpskog zdravstva) samo za dva sata pronašli smo nekoliko ustanova u kojima su uslovi katastrofalni. Prostorije nisu renovirane i po nekoliko decenija, krovovi prokišnjavaju, fasada opada, a u sobama bez klime leži i više od deset pacijenata. Sve to u 21. veku...

- Srpsko zdravstvo se već tako dugo nalazi u jezivom stanju da oštra ili podrugljiva kritika zaista odavno više nema mnogo smisla. Svi sve znamo, na kraju svih krajeva - rekao je Vladimir Arsenijević, koji svedoči i da su mu pacijenti

iz unutrašnjosti s kojima je delio bolničku sobu pričali da su kopali rukama i nogama samo da se domognu neke prestoničke bolnice, ne sanjajući da ih tamo čeka isto, ako ne i gore nego u njihovim mestima.

Odeljenje neurologije Gradske bolnice

- Video sam da ljudi grabe i nogama i rukama da bi sačuvali goli život i dokopali se neke prestoničke bolnice. Jedan čovek iz Pančeva stalno je ponavljao: „Oni veterinari tamo bi me ubili.“ Uspeo je da dođe u Beograd, ali ni ovde ga nije sačekala bolja situacija. Ne mogu a da se ne pitam kako je u Blacu ako je ovako loše u samom centru našeg zdravlja - kaže Arsenijević.

Draško Karađinović iz Udruženja „Doktori protiv korupcije“ kaže za Press da je, nažalost, bilo potrebno da jedan pisac opiše groznu stvarnost srpske bolnice pa da se mnogi zapitaju dokle ćemo trpeti da se s nama postupa kao s bezvrednim predmetima.

Institut za infektivne i tropske bolesti

- Bolnica kao institucija je verno ogledalo konkretne ljudske zajednice, tu se ukrštaju elementarne ljudske emocije, strahovi i nade, očekivanja i očajanje. Zato je opis funkcionisanja srpske bolnice gospodnje 2011. godine izvanredno tumačenje i nas samih, takvih kakvi zapravo jesmo, ali i stepena važnosti koju mi kao građani imamo u očima zdravstvenih vlasti - upozorava Karađinović.

Šta je napisao Arsenijević

... Odavde se - iz zarđalih gvozdениh ležaja po tmurno osvetljenim bolničkim sobama i hodnika što nalikuju Minojevom lavirintu, iz ordinacija koje liče na spremišta, smrdljivih toaleta po čijim podovima migolje bubašvabe sudarajući se s otpacima poispadalim iz večito prepunih kanti za smeće u kojima se slobodno meša medicinski i običan otpad, odavde se, naime, uopšte i ne vide svetlucavi olimpski vrhovi srpskog zdravstva.

... Sestre, istina, dolaze, premda nekako lenjo i prilično neodlučno - čovek baš mora da odere grlo da bi se pojavile. One, naime, dobro znaju da čovek od pacijenata i njihovih želja mora da se čuva barem onoliko koliko je tu da im udovoljava. Naučene su da im se obraćaju osorno i gotovo isključivo na ti, bez obzira na razliku u godinama.

... Sedeći u potpuno razvaljenom bolničkom parku prekrivenom pikavcima i smećem, po kom šugave mačke lutalice i čopori pacova raznose krvave tampone, odbačene skorele zavoje, flastere i gaze, zbunjen i zgađen, nisam mogao da se otmem tužnom utisku da neko jednostavno ne želi da se stvari ikada poprave i promene, da neko baš insistira na tome da se „lečimo“ u ovako groznim zgradama, da jedemo ovako groznu hranu, da se prema nama osorno i ponižavajuće ophode medicinske sestre, da nas s beskrajnih visina osmatraju nabusiti, ćutljivi i ćudljivi lekari.

On kaže da položaj pacijenata koji se nađu u bolničkoj postelji u pojedinim srpskim bolnicama izgleda kao da je preslikan sa najmračnijih stranica Dostojevskog ili Solženjicina.

- Pacijent nema izbora i nemo pristaje na uobičajenu bahatost sa kojom se u Srbiji državni službenici obraćaju svojim podanicima - ističe Karađinović.

Naš sagovornik kaže da Srbija nema zdravstvenu politiku.

- U prethodnih 10 godina samo iz javnih finansija za zdravstvo je potrošeno 15 milijardi evra, a po pitanju opremljenosti i kadrova još smo daleko od Evrope. S tim novcem moglo je da se uradi mnogo više da je bilo znanja i dobre volje. Tako mi i dalje, uprkos epidemiji malignih bolesti od kojih godišnje oboli 33.000 ljudi, a umre njih 20.000, nemamo dovoljan broj aparata za zračenje. Zbog toga veliki broj obolelih nikad ne stigne na radioterapiju. I u

dijagnostici je slična situacija jer nam nedostaje veliki broj mamografa. Zanemarena je i epidemija kardiovaskularnih bolesti, pa nemamo dovoljno hirurških sala i kardiohirurga - nabraja Karađinović.

Stanković: Arsenijević je mogao da nađe bar jednu lepu reč

Ministar zdravlja Zoran Stanković kaže za Press da mu je neshvatljivo da Vladimir Arsenijević nije našao bar jednu lepu reč za ustanovu u kojoj je izlečen.

- Mi svaki kritički članak i ocenu ponašanja u zdravstvenom sistemu posebno analiziramo i pokušavamo, ako postoji potreba, da problem rešimo. Činjenica je da je Arsenijević bio u toj zdravstvenoj ustanovi i da ima percepcije koje je opisao. Ali, ovde mi nešto ipak nije jasno... Ako mu je ta ustanova rešila zdravstveni problem, ne mogu da shvatim da nije našao makar jednu lepu reč za bar jednu osobu koja mu je pomogla. Ako ni to nije postojalo, onda ne znam kako je uspešno završio lečenje - ističe Stanković. Stanković kaže da se uslovi u bolnicama, kao i odnos zdravstvenih radnika prema pacijentima razlikuju od ustanove do ustanove i da će se ministarstvo truditi da prosečna ocena svuda bude na višem nivou.

Miroslav Petrović iz Udruženja „Pravo na zdravlje“ kaže da je javna tajna da su uslovi u mnogim srpskim bolnicama na nivou srednjeg veka!

- Niko ko dođe u neku srpsku bolnicu ne može da se oseća kao čovek! Pacijenti su uplašeni i prepušteni sami sebi, ne znaju kome da se obrate i traže pomoć - upozorava Petrović.

On smatra da su najveće žrtve „uspešne“ reforme srpskog zdravstva u proteklih deset godina pacijenti i zdravstveni radnici.

- Da li je iko ikada na televiziji gledao kako izgleda Institut za infektivne i tropske bolesti u Beogradu? Koliko pacijenata koji nemaju para da u državnoj bolnici plate „apartman“ leži u jednoj sobi - pita Petrović.

Paja Momčilov, predsednik Odbora za zdravlje i porodicu Skupštine Srbije, kaže da je poznato da smeštajni uslovi u nekim elitnim ustanovama srpskog zdravstva ne odgovaraju standardima savremene medicine.

- Pacijenti u isповestima povremeno ističu ovaj problem, pominjući naročito Urološku kliniku, Institut za grudne bolesti, ortopedske ustanove, neurološke i psihijatrijske bolnice. Situacija je različita od ustanove do ustanove.

Prema nekim ličnim saznanjima, situacija sa smeštajnim uslovima je neretko bolja u unutrašnjosti - tvrdi Momčilov.